

Lángi Péter

Szíves krónika

(Köszönettel ajánlom a zalaegerszegi szívsebészet dolgozóinak)

Így kezdődött (szeptember 28.)

Fellázdadt szívem három hervadt
koszorúval lepett meg.
Utam – félve, hogy teljesen elhagy –:
ügyelet, sürgősség, Egerszeg.

***

Pokoli út volt, rázott új, rázott avítt.
Köszönöm, fiúk, gyors volt, az életbe vitt.

Műtétek (szeptember 28-29.)

Alig jut szívemig, alig a vér,
nem tágul, szakad a koszorúér.
Életem ennyit ér?

***

Ki tudja, éppen most hol lebegek?!
Koszorúkat fonnak a láberek.
(Órákig tartó, feszes folyamat.)
Ki, mi vagyok? Élő, holt ezalatt?

***

Ömlő vér, nem alvadó
a műtőasztalon.
Sziszfuszi sebészi munka
s halálra alkalom.

**Az intenzíven
(szeptember 29. – október 5.)**

– Hogy hívják? Hány éves? Mivel foglalkozott? –
vizsgáztatják eszméletem.
– Milyen nap, napszak van? Úristen! Hol vagyok? –
befagyott emlékezetem?

***

Micsoda bűgös fényben, homályban!
Életébresztés hangos varázssal?
Vizes ruha a kék szikkadt számban.

***

Suhog az oxigén, s ki tudja hány gép jár!
Nyögdecseles itt-ott, csendes sóhaj: „úgy fáj!”
S hallok – de szép szó itt! –, hogy „Fekete István”.

***

Nőm, fiaim szeme zöldmaszkos keretben:
reményben ekkortól már gazdagabb lettem.

**A szívsebészetem
(október 5. – 18.)**

Nővéri mosdatás katonásan,
lehull egyhetes vörös szakállam,
saját pizsama, friss ág, jó falat!
Végre embernek érzem magamat.

***

Nővéri teendő ezerféle,
öltözve mosolyba, kedvességbe:
bajomból, lából húznak ki végre.

***

Lábam földet ér: „és mégis mozog...”
Sajnos látom is, míg botladozok.

***

– Orron át be, szájon át ki! –
naponta hallok s teszem,
hogy tudóm, agyam, világom
épebb, tisztább legyen.

***

Mennyi együtt érző, biztató hang!
Hallgatnom naponta új s új kaland.
Rokon, barát, régi diákom.
Van még tán helyem e világon.

**Születésnapom
(november 2.)**

Természetes volt, hogy jöttek a napok,
jöttek negyvenek, ötvenek, hatvanok.
Ám a hetvenedik, nagy csoda, hogy tény lett.
Konok csodatévők, köszönöm, hogy élek.

Festetics padján

Melléd ülök, gróf úr, ha nem haragszol,
a Fő téren, e míves bronzpadon.
Idézve múlt öblös szavát harang szól,
s fürkészsze mélybe régészszem hatol.

Redőzik homlokod, s én elmerengek:
falak nyújtóztak, polcok, könyvsorok,
gyötört új, bölcsőbb gazda lomha földet,
törekvő ifjak koptattak padot,

suhant a büszke Phoenix, tó királya,
tanyáztak kényes múzsák Keszthelyen,
s felfénylett Hévíz kincse is: csodálja
nagy művedet a küszködő jelen.

Emlékezésünk tornyán leng a zászló:
már kétszáz éve itthon vagy velünk.
Példád beszédes: méltó cél a közjó.
(Örök remény, vágy, hogy felé megyünk!)

Mellettem ülsz; e pózban már örökre.
Ki sokat tettél, joggal megpihensz.
A város népét látod most sűrűgve,
s bölintasz rá, az élet rendje ez!

(2011)

Fotó: Kocsis Katalin

A Keszthely életében és fejlődésében meghatározó szerepet játszó Festetics György szobrát születésének 250. évfordulója alkalmából, 2005-ben avatták fel Keszthely városközpontjában. Alkotója Farkas Ferenc szobrászművész.